

[Nygaard.]

men for at bedømme dette maa man være klar over, hvordan Arbejdsforholdet er i Danmark og de fleste andre Steder. I Danmark arbejder man i en saa udstrakt Grad paa Akkord, som man ikke kender det andre Steder.

Det, det kommer an paa ved Bedømmelsen af Arbejdslønnens Indflydelse paa Varen, er ikke, om Arbejderen har 1 Kr. eller 1 Kr. 50 Ø. i Timen, nej det er, hvor megen Arbejds løn der falder paa den enkelte Vare, og hvis man gør det op paa den Maade, tror jeg ingenlunde, de danske Arbejdere faar mere for det Arbejde, de præsterer, end andre Landes Arbejdere, selv om de tjener mere. Hvor man udelukkende — og det er som Regel Tilfældet i Tyskland — har Timeløn, vil man aldrig komme op paa det Arbejdstempo, vi er oppe paa her under Akkordarbejdet.

Jeg tror ikke paa, at det ved Akkord er muligt, forudsat at de vedkommende Arbejdere ikke i Løbet af ganske faa Aar skal arbejde sig ihjel, at sætte Arbejdstempoet højere op. Jeg henviser den højtærede Statsminister til at tale f. Eks. med Murermestrene om, hvordan Arbejdstempoet er for de københavnske Murere, og hvordan det er i Hamborg, Berlin, London og andre Steder; det er jo meget nemt at kontrollere, hvor mange Sten de lægger op om Dagen, og det er nemt at se, at det Arbejde, der præsteres her, er første Klasses Arbejde og udført i et meget stærkt Tempo, et Tempo, der overhovedet ikke kan sættes op.

Vi har herhjemme, hvad jeg vil kalde den forbandede Fællesakkord, forbandet for de ældre Arbejdere; Murerne f. Eks. har en saadan Fællesakkord: det, de tjener, skal de dele, og efterhaanden som de bliver ældre, er det umuligt for dem at følge med i det Tempo, som de unge sætter op. Man er her ude i noget, der menneskeligt set er ganske forkasteligt, men som vel ikke kan forandres, men dermed er det ogsaa fastslaaet, at der ikke er noget i Vejen med Arbejdstempoet. Man hører da heller ikke mere fra Arbejdsgiverne noget om, at det er Arbejdstempoet, det er galt med. Vi har en intelligent Arbejderklasse her i Landet, der kan indrette sig efter Forholdene og kan sætte Tempoet op, og som har gjort det.

Dernæst var der Spørgsmaalet om længere Arbejdstid. Man har jo hørt meget, men et værre Paradoks end det, at man ved at forlænge Arbejdstiden kan indskrænke Arbejdsløsheden, skal man vist

søge langt ud i Verden efter. Det, vi staar og taler om, er at finde Midler og Veje til at bekæmpe Arbejdsløsheden, og saa faar man at vide, at det skal man bl. a. gøre ved at forlænge Arbejdstiden. Ja, fatte det, hvem der kan; jeg melder Pas.

Altsaa, den Vej ud er ikke farbar, for naar den højtærede Statsminister Gang paa Gang taler om Tilpasningsevnen, kender han i Virkeligheden for Arbejderne kun een Tilpasningsevne, nemlig den at arbejde billigere. Jeg har aldrig hørt nogen anden Forklaring af den højtærede Statsminister, og jeg har dog hørt den højtærede Statsministers eneste Tale nogle Gange i Forvejen. Men hvis vi nu ogsaa kunde gaa ind paa Tanken om den lavere Løn, maa vi huske, at den Side af Sagen ogsaa har en Revers. Lavere Fortjeneste for Arbejderne betyder en mindre Købeevne, og den mindre Købeevne kunde jo ogsaa være generende for Landbruget, som ikke er uinteresseret i, at Arbejderne ogsaa har Raad til at købe danske Landbrugsprodukter.

Løsningen er altsaa ikke den lavere Arbejds løn. Løsningen er den at indrette sine Forhold saaledes, at man faar en rimelig Varepris, og jeg hævder, at det Akkordsystem, som gælder i Danmark, betinger ikke, at Varepriserne derigennem bliver forøget, selv om Arbejdsfortjenesten er blevet noget større.

Den højtærede Statsminister stillede flere Spørgsmaal. Han spurgte ogsaa, hvad de samvirkende Fagforbund og Arbejdsgiverforeningen vilde gøre mod Arbejdsløsheden, idet han føjede til — men dér tillægger den højtærede Statsminister os nu alligevel for stor Indflydelse —, at de samvirkende Fagforbund og Arbejdsgiverforeningen i Virkeligheden bestemmer, naar Arbejdsløsheden skal ophøre. Ja, hvis det var saa nemt! Jeg vil ikke prale, men — jeg tager Arbejdsgiverforeningens Ledelse med — en hel Samling Idioter er vi dog ikke, og hvis det havde været muligt for os ved en lille Forhandling, selv om den skulde være et Par Døgn — de Ture er vi jo nogenlunde vant til — at lave en Ordning, hvorved Arbejdsløsheden kunde ophøre, saa havde vi ganske sikkert sørget for det for længe siden. Men vi ser os desværre ikke i Stand til at løse denne Opgave, og jeg maa derfor beklage, at de samvirkende Fagforbund og Arbejdsgiverforeningen, selv naar de lægger Kræfterne sammen, ikke er saaledes stillede, at de kan løse Arbejdsløshedsproblemet.

En hel Del af det, den højtærede Statsminister var inde paa, var jo et Forsøg paa at give det Udseende af, at det var den